

ЦАРЬТЪ НА ЗЛАТНАТА РЪКА

(Продължение от миналия брой)

II.

Какво стана с тримата братя след посещенията на Господинъ Студениятъ вѣтъръ и какъ малкиятъ Глюкъ говори сѣ Царя на Златната ръка.

Господинъ Студениятъ вѣтъръ каза истината. Следъ това посещение той не дойде вече въ Златната долина. Нѣщо повече. Той каза на своите братя — Топлитъ вѣтрове — да не дождатъ и тѣ въ долината. И тѣ го послушаха. Цѣлата година нѣмаше никакъв вѣтъръ и не падна нито капчица дъждъ. Макаръ всички полета наоколо да бѣха покрити сѣ зеленина и плодъ, златната долина си остана суха и безплодна. И отъ най-богатата земя въ цѣлата страна, тя се превърна на суха черна прѣстъ.

Братята не можеха да останатъ повече тукъ. Всичките имъ богатства бѣха свършени. Останали имъ бѣха само нѣколко златни сѣдове и прибори. И тѣ заминаха за друга страна.

Когато стигнаха въ единъ голѣмъ градъ, Шварцъ каза: — Хайде да се представимъ като продавачи на злато. Ще стопимъ златото отъ нашите сѣдове, ще го смѣсимъ сѣ други нѣща, безъ никой да разбере това, и ще го продадемъ така по-скѣпо.

Тогава тѣ наеха една къща, въ която направиха пещъ за разтопяване на златото. Тѣхната търговия не трѣгна много добре, защото, малко хора се полѣгаха да купятъ тѣхното лошо злато. А пѣкъ и паритѣ, които изкарваха отъ това, двамата братя пропиваха въ близката кръчма.

Така тѣ разтопиха всичките си златни сѣдове и пропиха спечелениятъ пари. Останала бѣше само една голѣма златна чаша, сѣ която Глюкъ пиеше мѣлко и вода. Тя бѣше много стара чаша. На външната ѣ страна бѣше изобразено едно човѣшко лице, направено отъ най-чисто злато. Това лице

много, така че не е чудно да е видѣлъ подобно нѣщо.

Сега трѣбваше и тази чаша да бѣде стопена. Глюкъ се заплака за нея, но братята му се изсмѣха на това и хвърлиха чашата въ пещта, излѣзоха и го оставиха да поддържа огъня.

Когато тѣ излѣзоха, Глюкъ погледна тѣжно къмъ своя старъ приятель, който бѣше захвърленъ въ пещта. Чашата се бѣше вече стопила, само двеѣ очи се виждаха по-страшни отъ преди.

— Тѣ иматъ право да гледатъ така, си помисли Глюкъ, щомъ като моите братя постѣжаватъ толкова лошо сѣ чашата.

Тогава той отиде до прозореца да подиша малко чисто въздухъ и да се разхлади отъ горещината на пещта. Презъ прозореца той видѣ високите върхове на планините, които ограждаха Златната долина и отъ които извираше Златната ръка.

Денятъ си отиваше. И Глюкъ видѣ презъ прозореца върховете на планините освѣтени сѣ червената свѣтлина на залѣзващото слънце. Облаците надъ планините сѣщо бѣха червени като горящъ огънь. А ръката се виждаше като златна ивица, която се спуска отъ скалитѣ и пада надолу къмъ зелените полета.

— Колко хубаво би било, ако тази ръка бѣше отъ истинско злато, си каза Глюкъ следъ като се порадва малко на приятната гледка.

— Това не може да бѣде, мили Глюкъ, — каза единъ ясенъ и твърдъ гласъ близо до него.

Глюкъ подскочи отъ мѣстото си.

— Кой е това? — извика уплашено той.

Въ стаята нѣмаше никого. Той разгледа цѣлата стая, търси дори и подъ масата, но не можа да намѣри никого. Следъ това той отново отиде при прозореца.

И пакъ погледна навънъ. Отново видѣ ръката и пакъ си помисли, колко хубаво би било, ако тя наистина бѣше отъ злато.

— Не е напълно така, мое момче, — каза пакъ гласътъ, по-близо отъ преди.

— Кой е това? — отново запитва Глюкъ.

Той пакъ разгледа цѣлата стая, като се обръщаше на всички страни, мислѣйки, че нѣкой стои задъ него. Тогава гласътъ дойде отново до ушитѣ му, като пѣше твърде радостно: Тра-ла-ла, ла! Никакъвъ говоръ, само тихъ звукъ, подобенъ на клопочене отъ нѣщо, което ври на огъня.

Глюкъ си помисли, че по-добре ще го чуе, ако отиде при огъня. И той отиде при огъня: да, гласътъ идѣше отъ пещта. Не, той идѣше отъ самата чаша. Тогава Глюкъ зат-

МИНЗУХАРИ

Жълти, жълти минзухари — пролѣтътъ ги акъ завари по рѣчлинъ, по полята, въ планината и гората.

Жълти, жълти минзухари — на кокичето другари, върхъ извили катъ свѣщици, запалени самъ-самички.

Радка Станимирова

вори капака на пещта и избѣга уплашенъ назадъ. Чашата пѣше! Глюкъ застана на другия край на стаята сѣ отворени отъ страхъ уста, безъ да знае какво да прави. Следъ малко гласътъ започна да става по-ясенъ и да говори.

— Глюкъ, мое момче! Глюкъ не смѣше да се обади.

— Глюкъ мое момче, — каза чашата отново.

— Азъ трѣбва да бѣда смѣлъ, каза Глюкъ на себе си. Той веднага отиде при огъня, отвори капака на пещта и погледна вътре. Златото бѣше стопено и приличаше на огледало. Но когато Глюкъ погледна надолу къмъ него, той не видѣ собственото си лице, а черниятъ носъ и страшните очи на своя старъ приятель отъ златната чаша.

— Глюкъ, мое момче, ела насамъ, — каза пакъ гласътъ отъ пещта. Азъ съмъ вече готовъ, излѣй ме навънъ.

Но Глюкъ бѣше толкова изненаданъ, че не можеше да направи нищо.

— Излѣй ме навънъ, ти казатъ, — отново каза гласътъ.

Но Глюкъ не можеше да се помръдне.

— Ще ме излѣешъ ли навънъ? — сърдито запитва гла-

сътъ. Азъ съмъ вече достатъчно затопленъ.

Най-после Глюкъ отвори капака на пещта и го обърна така, че да може златото да протече навънъ. Но вмѣсто отъ тамъ да протече една малка ръка отъ злато, показаха се най-първо два крака, после една дреха, следъ това две ръце и най-после многознаеща глава на неговия старъ приятель отъ златната чаша. Тѣзи нѣща следваха едно следъ друго, докато най-после на пода се изправи едно малко златно човѣче, високо една педя и половина.

— Това е добро, каза малкото човѣче, като раздвижи първо краката си, следъ това ръцетѣ си и като разтърси главата си нагоре и надолу.

— Той сигурно вижда, щомъ като може да прави всичко това, си помисли Глюкъ, който бѣше толкова учуденъ, че не можеше да продума.

Когато малкото човѣче разбра, че всичко въ него е въ редъ, издигна очитѣ си къмъ Глюка.

— Слушай! — каза малкото човѣче. Азъ съмъ Царьтъ на Златната ръка. Единъ по-силенъ отъ мене царь ме превърна въ образъ, който ти виждаше на чашата. Сѣ твоята помощъ азъ сега отново се превърнахъ на царь. Ти си добро момче и азъ желая да ти се отплатя. Запомни това, което ти казвамъ. Качи се на върха на оная планина отъ която извира Златната ръка, пусти въ водата три капки светена вода. За този, който направи това, само за него, ръката ще се превърне на злато. Можешъ да направишъ това само веднажъ, но не и повече. Но ако нѣкой пусне въ ръката несветена вода, ще стане на черенъ камъкъ.

Като каза това Царьтъ на Златната ръка се обърна и изведнажъ се хвърли въ най-силната частъ на огъня. Той отново стана червенъ, а следъ това бѣлъ. Образува се една голѣма бѣла свѣтлина: и Царьтъ на Златната ръка изчезна. (Следва)

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Алеко Константиновъ

Роденъ е на 1 януарий 1869 година въ гр. Свищовъ, а починалъ на 11 май 1897 година, пронианъ неочаквано отъ подлѣ куршумъ.

Алеко Константиновъ е единъ отъ създателитѣ на българския хуморъ. Той е написалъ прочутата книга „Бай Ганю“, въ която рисува отрицателните и смѣшни страни на българина. Тази книга трѣбва да бѣде четена отъ всички, не само за забава, но и за поука.

Голѣмъ любителъ на природата и пѣтуванията, той е преброяло много кътове отъ родната странъ посетилъ е доста чужди страна. Ходилъ е и въ Америка. Това си пѣтуване описва въ книгата „Ди Чикаго и назадъ“, отъ кждето вземаме четивото „Ниагара“, помѣстено на първата страница въ този брой на вестника.

ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Въ дълги, дълги върволици, надъ лазурно-свѣтла ширъ, идватъ пролѣтните птици сѣ пѣсни весели, безспиръ.

И навредъ, — кждето минатъ вредъ отъ земните гърди рожби крѣпки нѣжно киматъ малки хубави глави.

Блика весело потока изъ широкото поле, и на цвѣтче синеоко своя маршъ възторженъ пѣй.

Блѣйва нейде рунно стадо, меденъ звѣнъ тамъ нейде пѣй; води го овчарче младо и въ очи му радостъ грѣй.

Григоръ Угаровъ

Блажени чиститѣ по сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога. Исусъ Христосъ

имаше две страшни очи, които сякашъ гледаха като живи. Никой не можеше да пие отъ тази чаша, безъ да срещне погледа на тѣзи страшни очи. Най-голѣмиятъ братъ Шварцъ разправяше, че като пилъ веднажъ отъ чашата, видѣлъ двеѣ очи да се отварятъ и затварятъ. Но това било следъ като той си посрѣбналъ доста

ПОБЪРЗАЙТЕ Сѣ ИЗПЛАЩАНЕТО НА АБОНАМЕНТА!

Изпращайте суми въ герб. или пош. марки, по пош. чекова смѣтка, сѣ пош. записъ — както за васъ е най-удобно но направете това въ най-скоро време. Умоляваме неиздѣлжилитѣ се настоятели да побързатъ сѣ отчитането

отъ опашката му. Очитѣ му бѣха малки за голѣмата му, чудовишна глава. Но той изглеждаше много добродушенъ. Вървѣше си спокойно, поклащаше хобота си насамъ-натакъ, помръдваше малката си опашка и не искаше да знае за нашитѣ викове и крѣсци.

Така минахме ние презъ градчето, като събирахме нови тѣлни отъ момчета и момичета, които къмъ края на града нарастнаха на една гѣста навалица. Тукъ на края бѣше моста надъ ръката, нататъкъ почваха градинитѣ, следъ тѣхъ нивитѣ и лозята. Мостътъ бѣ дървенъ. Нѣма ли да се строши той подъ тежината на слона? Не, слонътъ мина по моста и на моста не му стана нищо. Минахме и

ние и излѣзохме вънъ отъ града, по шосето, следъ дивното животинно, което привличаше нашитѣ погледи така, че не можехме да ги откъснемъ.

На около половинъ километъръ отъ града човѣкътъ спрѣ животното да си почине. Ние начоголихме слона по-отблизу. Въ това време по една пѣтека между градинитѣ идѣше една стара жена, сиромашкина, сѣ вързопъ сѣчки на гърба. Като излѣзе на шосето, тя вдигна очи и видѣ слона. Очитѣ ѣ се отвориха широко, устата ѣ запна отъ уплаха и тя извика:

— Леле Боже, Света Богородичке! Какво е това! Олеле майчице, второ пришествие!

Тя започна да се крѣсти, после приседна на единъ камъкъ

и цѣла треперяща, покри лицето си сѣ престилката, за да не гледа чудовището.

Ние си намѣрихме нова забава. Струпахме се около жената, за да ѣ успокоимъ и да ѣ се присмѣемъ:

— Ху, бабо Иванице, това е слонъ, слонъ отъ Африка, слонъ отъ Азия! Не бивай такава проста! Защо се плашишъ, той нищо нѣма да ти стори! Той е питомень, отъ цирка е, циркътъ е миналъ по другъ пѣтъ, а слонътъ го пратила да мине презъ нашия градъ, да ти дойде на гости, на тебе, бабо Иванице. Довечера ще спи у васъ! Бабо Иванице, погледни го!

Но баба Иваница продължаваше да препери, сѣ престилката на лицето. Нашата шега,

че слонътъ ще спи въ къщата ѣ още повече ѣ уплаши.

Нашитѣ викове и смѣхове къмъ нещастната жена, която не бѣ никога виждала слонъ и дори не знаеше, че такива животни сѣществуватъ, порастнаха до крѣсци и превиване отъ смѣхъ.

Кой знае до кога щѣхме да се присмиваме на клетата жена, ако слонътъ не си показа изкуството. Той наведе хобота си и смукна сѣ него дебелъя слой прахъ, който покриваше шосето. После вдигна хобота си и като презъ хуня духна върху насъ праха, който бѣ събралъ. Като пилци сѣ викове и крѣсци се разбѣгаха всички, които бѣха предъ него. Той пакъ смукна сѣ хобота си

прахъ и духна между краката си, така че и оная, които бѣха отзадъ, получиха една прашна баня. Той направи това — сѣ всички, които бѣха около него отдѣсно и отлѣво. После вирна нагоре хобота си, та се показаха малките му уста, които сякашъ се смѣха. Видѣхъ му очитѣ въ тая минута и струва ми се, че пламъчета отъ насмѣшка забележихъ и въ тѣхъ.

Човѣкътъ, който го водѣше, сѣщо така се смѣше: нашето високомѣрие бѣше наказание. Ние се отдалечихме и мѣлкахме. И отдалече изгледахме какъ човѣкътъ побутна слона по хобота и какъ слонътъ се запѣти нагоре по хълма, по който се виеше шосето.

Рачо Стояновъ